Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 206 JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 29, 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 29-го ЖОВТНЯ 1997 р. Ч. 206 РІК CIV.

ЗУСТРІЧ КЕРІВНИКІВ ДЕРЖАВ СНД СПАНТЕЛИЧИЛА РОСІЮ

Київ(Р.Р.). — Делеґація України повернулася зі столиці Молдови Кишинева, де 22-го жовтня взяла участь у зустрічі керівників держав-членів СНД.

Зустріч керівників держав передбачалося присвятити вирішенню зростаючих проблем Співдружности, яких не вдалося розв'язати на попередніх зустрічах, тобто співробітництва країн СНД на найближчу перспективу, вирішення питань економічного і правного співробітництва, боротьба зі злочинністю та незаконною міґрацією тощо. Заступник голови Управління з питань зовнішньої політики Адміністрації Президента Микола Дорошенко сказав, що Україна брала участь лише як держава-учасниця створення СНД. За його словами, Україна ніколи не входила в СНД ні як повноправний, ні як асоційований член, оскільки статут СНД Україна не підписувала.

В Кишиневі водночас мало відбутися засідання міністрів закордонних справ країн СНД для розгляду конфліктних ситуацій, обговорення деяких проєктів про співробітництво, пропозицій щодо формування постійно діючого органу СНД.

Однак ці зустрічі замість двох днів тривали лише три години. Зустріч президентів виявилася одною з найгостріших і проходила за зачиненими дверима. Журналісти повідомляють, що учасники нарад були дуже збентежені й відмовилися від будь-яких коментарів. Заключну пресову конференцію провели тільки президент Росії Борис Єльцин, президент Молдови Петро Лучинський і виконавчий секретар СНД Іван Коротченя. Вони сказали, що зустріч пройшла як звичайно, тільки була гостра критика на адресу Росії.

Президент Придністровської Республіки Ігор Смірнов взагалі не прибув на зустріч з Б. Єльциним, Л. Кучмою і П. Лучинським. Російський президент був цим дуже роздратований і сказав, що Москва визнає тільки цілісну Молдову, як Грузію та як Азербайджан.

Пізніше Алєксандр Лукашенко розповів, що найгостріше виступили Президент України Леонід Кучма та президент Узбекістану Іслам Карімов. „На боці Росії був тільки я один", — зазначив президент Білорусі. Критика торкалася створення Росією різних економічних перешкод для інших держав.

Б. Єльцин запевняв, що зустріч була дуже результативна, хоча й гостра, і що про розпуск СНД на ній не йшлося, але спантеличені обличчя і неучасть більшости президентів у пресовій конференції та їх відмова від коментарів свідчать, що дальше існування СНД залежить від справжніх, а не декларативних рівноправних відносин.

Сторони домовилися підготувати такий документ про торгівлю, який задовольняв би усі країни СНД. Вирішено провести 23-го січня 1998 року надзвичайну зустріч керівників держав СНД в Москві.

Л. Кучма, повернувшись до Києва, повідомив, що на наступній зустрічі у Москві обговорюватиметься питання єдиного економічного простору на теренах СНД. В Кишиневі, за його словами, „відбулася дуже відверта розмова", під час якої кожний з президентів „дав оцінку Співдружності". Президент України піддав критиці деякі кроки Співдружности, які „перешкоджають широкому співробітництву". А митний союз чотирьох

(Закінчення на стор. 3)

Є. Марчук проголосив намір кандидувати на Президента

Київ. — 27-го жовтня колишній прем'єр Євген Марчук проголосив, що буде суперником Президента Леоніда Кучми у наступних президентських виборах у 1999 році, повідомили засоби масової інформації.

Як відомо, Л. Кучма звільнив Є. Марчука з посту голови Уряду в травні минулого року, звинувативши його у використанні становища для популяризації свого політичного образу. Є. Марчук був прем'єром трохи менше року.

Л. Кучма заявив про своє бажання кандидувати на повторну каденцію ще минулого року і 26-го жовтня підтвердив це в телевізійному інтерв'ю. За словами 59-річного Президента, він кандидуватиме тільки тоді, як економічна ситуація в державі покращає, в чому він не сумнівається.

Є. Марчук, який є тепер депутатом, нещодавно став членом Об'єднаної Соціял-Демократичної Партії, очоливши список її кандидатів у парляментарних виборах наступного року. Колишній прем'єр, якому 56 років, заявив, що соціял-демократія є найкращою ідеологією для України і звинуватив Л. Кучму в пасивності. Є. Марчукові, колишньому голові СБУ, а ще раніше високопоставленому керівникові КҐБ в Україні, симпатизують крайні праві організації, наприклад, УНА-УНСО, яка теж висунула його кандидатдатом у депутати.

Є. Марчук заявив журналістам, що криза в країні, і в Адміністрації Президента зокрема, досягла найвищого рівня і сподіватися зміни на краще від теперішньої адміністрації нема підстави. Як відомо, минулого року валовий національний продукт зменшився на 10 відс. і наступного року передбачається ріст менше 1 відс. Багатобільйонова заборгованість у платнях змушує шахтарів, вчителів та інших працівників періодично йти на демонстрації і страйки.

Іншими найбільш вірогідними кандидатаями на Президента можуть бути голова парляменту Олександер Мороз і колишній прем'єр Павло Лазаренко. Сергій Головатий, колишній міністер юстиції теж має намір домагатися президентського посту, однак сам визнає, що не має шансів. Тому кампанію збирається використати передусім для викриття корупції в Уряді.

Л. Кучма анулював спробу відновлення московського часу

Київ. — 25-го жовтня Президент Леонід Кучма скасував рішення парляменту Криму перейти в автономії на московський час, повідомили засоби масової інформації.

В указі Президента сказано, що кримські депутати, які прийняли своє рішення 15-го жовтня, порушили Конституцію України. За Конституцією, питання часу віднесено до уповноважень Верховної Ради України, а не кримського парляменту.

Кримчани опинилися в замішанні після того, як минулого тижня уряд автономії, наперекір рішенню парляменту, видав резолюцію про збереження київського часу. Указ Президента України, вийшовши за кілька годин до переходу в Україні на зимовий час, поклав край замішанню.

Голова Державного комітету стандартів Ярослав Яцків сказав на телебаченні, що Україна повинна мати єдиний час. Не є ефективним, коли робітники в різних частинах України починають робочий день в інший час, додав він.

Московський час був прийнятий в Криму від 1994 року до початку 1997 як символ опозиції до української влади. Півроку тому автономія перейшла була на київський час.

15-го жовтня кримські депутати проголосували також за офіційний статус російської мови на півострові. Про реакцію українських властей на це рішення не повідомлено.

Л. Кучма підписав закон про пенсії

Київ(Р. Р.). — Заступник міністра праці і соціяльної політики Олена Горяча повідомила, що Президент України Леонід Кучма все ж підписав закон про збільшення мінімальних розмірів пенсії.

За словами О. Горячої, Президент змушений був підписати цей закон згідно з Конституцією, однак джерел фінансування пенсійного забезпечення немає. Вона вважає, що закон не поліпшить надзвичайну ситуацію в державі, бо її може поліпшити тільки пенсійна реформа. І реформу пенсійного забезпечення міністерство вже розпочало.

Згідно з новим законом про обов'язкове пенсійне державне забезпечення, пенсійний вік залишається таким, як і раніше, тобто для чоловіків 60, для жінок 55 років. Стаж праці для отримання повної пенсії до 31-го грудня 1999 року має бути: для чоловіків 25 років, для жінок 20 років.

Від 1-го січня 2000 року робочий стаж для чоловіків буде підвищено до 30 років, жінок до 25 років. А з 2010 року для чоловіків і для жінок треба буде мати стаж по 35 років.

В Україні започатковано нагороду за найкращий фільм

Київ(Р.Р.). — Тут розпочався XXVII міжнародний кінофестиваль „Молодість", який завершиться врученням нагороди „Арсенал" за найкращий український повнометражний кінофільм останнього року.

Премію з довженківською назвою „Арсенал" запропонувала встановити закордонна фірма „Р. Джей Ренолдс", яка працює в Україні. Нову відзнаку журналісти „охрестили" українським „Оскаром". Цього року відзначатимуть тільки режисера, а в наступні роки плянується нагороджувати акторів, операторів, художників кіно. Переможець стане володарем особливої невеличкої скульптури з українською геральдикою XVII століття.

Готуючись до фестивалю, комісія переглянула понад 700 фільмів. В рамках фестивалю відбудеться перегляд десятьох фільмів, які боротимуться за здобуття премії. Серед них „Три історії" Кіри Муратової, „Приятель небіжчика" Вячеслава Криштофовича, „Сьомий маршрут" Михайла Іллєнка, „Москаль-чарівник" Миколи Засєєва тощо. Всього на фестивалі буде представлено 100 кінофільмів з різних країн.

Окрім конкурсу на здобуття кінопремії „Арсенал" в ході фестивалю „Молодість" можна буде переглянути такі кращі повнометражні кінофільми, як „Життя Ісуса" Брюно Дюмена, бельгійський фільм „Моє життя у рожевому" Алена Берлінера, арґентинський — „Дрібний порошок" Естебана Сапіра, італійський — „Піццікато" Едоардо Вінспеаре, німецький — „Мати кіллера" Фолькера Айґрауха та інші.

Передбачається, що головною подією позаконкурсної програми стане ретроспектива з сімох фільмів видатного голлівудського режисера українського походження Едварда Дмитрика.

День большевицького перевороту буде Днем Пам'яті і Примирення

Київ. — Президент України Леонід Кучма запропонував проголосити 7-го листопада, який досі святкується як день большевицького перевороту, Днем Пам'яті і Примирення, повідомила 28-го жовтня УНІАР.

Згідно з пресслужбою Президента, у своєму листі до депутатів керівник держави наголосив, що „цим ми зможемо зберегти стабільність у країні, подолаємо політичне та ідеологічне протистояння у суспільстві, утвердимо національний консенсус в інтересах українського народу".

Пропозиція Л. Кучми є, очевидно, спробою знайти золоту середину між вимогами лівих і національно-демократичних сил. Ліві, серед яких великий відсоток пенсіонерів, продовжують за інерцією святкувати так званий день великої жовтневої революції в Росії. Націонал-демократи ж закликають вшановувати 7-го листопада пам'ять

(Закінчення на стор. 3)

Н. Сіганук хоче зректися трону

Пном Пень, Камбоджа. — Король Камбоджі Народом Сіганук, готуючись 31-го жовтня відсвяткувати своє 75-річчя, повідомив, що має намір відмовитися від королівської влади, але не з причини підупалого здоров'я, а через цілковиту неспроможність „отямити виконавчу владу і покласти край внутрішній ворожнечі". Він заявив, що покине країну. Згідно з останніми інформаціями, король виїхав до Китаю.

Хоч Н. Сіганук не сказав, коли саме відійде від керма, камбоджійське суспільство вже активно обговорює питання майбутнього країни. Оскільки Н. Сіганука в ролі „батька народу" нема кому замінити, то політичні експерти припускають, що конституційна монархія в Камбоджі перестане існувати. У відчаї Н. Сіганук запропонував на трон монарха свою дружину Моніку, але вона не належить до знатного роду і Рада корони, до складу якої входять найбільш авторитетні політичні та релігійні діячі, напевно не затвердила б її на цьому пості.

Відчай короля Н. Сіганука спричинений протистоянням двох прем'єр-міністрів, першого і другого, а тим другим був якраз син короля Ранарідг. Перший прем'єр, Гун Сен, звинуватив Ранарідга у „зраді батьківщини" і зв'язках з „Червоними хмерами". Тепер Ранарідг втік за кордон. Король взяв дуже близько до серця ці події. „Якщо б я не був буддистом, то наклав би на себе руки, бо все моє життя сповнилося приниженням і соромом",— сказв він у відвертій розмові з журналістами.

Тим часом Н. Сіганук належить до непересічних особистостей міжнародного маштабу. Він був у близьких стосунках зі Шарлем де Ґоллем, Нікітою Хрущовим, Нассером, Мао Зедонґом, Айзенгавером. Джавагарляльом Неру. Камбоджійський монарх вільно розмовляє французькою, англійською, еспанською, тайською, індонезійською мовами, досить добре грає на саксафоні, ставить художні кінофільми. Один з них дістав нагороду на міжнародному фестивалі кіномистецтва.

Вперше Н. Сіганук зайняв камбоджійський трон у 1941 році, бо це належалося йому за династійним правом. Разом з тим його кандидатура найбільше вдоволяла французів, які тоді мали Камбоджу за свою колонію. Під час військових переворотів і польпотівщини Н. Сіганук жив за кордоном і лише у 1991 році знову став королем країни.

Гамас покищо стоїть на роздоріжжі

Єрусалим, Ізраїль. — Через декілька днів після того, як військові керівники екстремістичної палестинської організації Гамас дали до зрозуміння, що вважають можливими дальші мирні переговори з Ізраїлем, духовий лідер гамсівців Ахмед Ассін проголосив цілком протилежні цілі.

Виступаючи перед п'ятьма тисячами студентів Ісламського університету у Газі, шейх Яссін сказав: „Ми маємо лише одну ціль і лише одного ворога, і ми будемо продовжувати нашу священну боротьбу проти нього. Народ без священної війни — це народ без цілі. У цьому світі розуміють лише мову сили, тому ми повинні вести боротьбу аж до того часу, поки не повернемо нашу землю і наші права".

Як вже інформовано, на початку цього місяця ізраїльтяни випустили Яссіна з тюрми, обмінявши його на двох аґентів, заарештованих в Йорданії після неуспішної спроби вбити одного з провідників Гамасу. В момент виходу з тюрми Яссін пообіцяв „зменшити активність дій проти Ізраїля", однак тільки при тій умові, що ізраїльтяни повністю підуть зі західнього берега Йордану, смуги Ґази і східнього Єрусалиму.

На згаданій зустрічі зі студентами виступив також Абдель Азіз Рантісі, один з чільних керівників Гамасу, якого вважають досить поміркованим. На цей раз Рантасі закликав палестинську молодь беззастережно йти за шейхом Яссіном і бути готовою вмерти за ідею палестинського визволення. „Я хочу сказати державному секретареві З'єднаних Стейтів Америки, яка назвала Гамас ворогом Америки, що ми дали обітницю перед Богом вести священну боротьбу проти сіоністичного терору. Якщо учасиків цієї боротьби називають терористами, — що ж, нехай буде так. Сотні мільйонів мусулман в усьому світі чекають революції, очолюваної Гамасом. Вони чекають нашої остаточної битви і нашої остаточної перемоги",— підкреслив Рантасі.

Тим часом Денніс Росс, спеціяльний післанець Президента ЗСА Билла Клінтона , знову прибув на Близький Схід, щоб сприяти ізраїльсько-палестинському замиренню. На спеціяльному засіданні уряду Палестинської самоуправної території міністри стверджували, що Д. Росс більше зацікавлений долею близько-східньої економічної конференції, ніж досягненням дійсного проґресу на ізраїльсько-палестинських переговорах

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ХРИСТИЯНСЬКИЙ БЛЬОК ФОРМУЄ ПЕРЕДВИБОРЧИЙ СПИСОК

КИЇВ. — 20-го жовтня Українська Християнсько-Демократична Партія та Партія Християнсько-Народний Союз (ХНС) уклали угоду про утворення політичного бльоку „Вперед, Україно!" та формування передвиборчого списку. Список очолили заступник голови парляменту Віктор Мусіяка, колишній міністер юстиції Сергій Головатий, голова Комітету з питань боротьби з корупцією та організованою злочинністю Григорій Омельченко, голова Комітету з питань правної політики та судово-правної реформи Володимир Стретович і голова підкомітету з питань судової реформи цього комітету Віктор Шишкін. До передвиборчого списку увійшли також деякі члени депутатської групи „Реформи". Остаточний список має бути затверджено з'їздами партій та керівним органом бльоку „Вперед, Україно!" найближчим часом.

ПРОТЕСТУЮТЬ АТОМНИКИ

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. — майже 1,500 працівників Хмельницької Атомної Електростанції вийшли на демонстрацію біля будинку Нетішинської Міської ради, щоб висловити недовір'я адміністрації і профспілковому комітетові АЕС і привернути увагу влади до проблем колективу. Учасники акції ухвалили резолюцію, яку скерували до Президента України Леоніда Кучми, Верховної Ради та керівників компанії „Енергоатом". Передусім вони вимагають погашення заборгованости із заробітної платні, перевірки фінансово-господарської діяльности адміністрації АЕС, ліквідації чекових книжок, виданих їм замість грошей, оскільки ці чекові книги змушують їх купувати дорожче, ніж будь-де. Акцію проведено так, що вона не мала неґативного впливу на працю станції.

ОСВІТЯНИ З АГРОФІРМИ

СКАДОВСЬК. — Керівника агрофірми „Владіміровка" Олександра Лотарію знають у таврійському краї як успішного господаря, який сприяє розвиткові Скадовського району. А недавно йому присвоєно звання „Відмінник народної освіти". Так відзначено О. Лотарію за те, що він взяв місцеву школу на повне утримання агрофірми. Крім того, він подарував школі теплицю, за допомогою якої учителі забезпечують шкільним приладдям школу і, паралельно з освітньою програмою, навчають дітей господарювати в теплиці та на пришкільній ділянці. Кожному з учителів О. Латарія виділив по гектарові землі. Ці землі обробляється за допомогою агрофірми. Така взаємодія між школою і агрофірмою дала помітні успіхи у справі виховання молоді.

ВЕЛИКА РАДА УКРАЇНСЬКОГО КОЗАЦТВА

КИЇВ. — Тут в Українському Домі відбулася Велика Рада Українського Козацтва, у якій взяло участь майже 600 делеґатів від козацьких товариств 23-ох областей і Автономної Республіки Крим. Після звіту гетьмана і генеральної старшини рада обговорила пропозиції до указу Президента про козацтво та перебрала керівників. Гетьманом Українського Козацтва знову став депутат Верховної Ради України, генерал-майор Володимир Мулява.

БЛИЗЬКО ДВОХ РОКІВ БЕЗ ЗАРПЛАТНІ

ЧОРНОБИЛЬ. — Водії Управління автотранспорту та механізації Державної промислово-будівельної компанії „Атомспецбуд" пікетували будинок Кабінету Міністрів України, вимагаючи погашення боргів. Майже 40 водіїв цієї компанії не отримали зарплатню з березня 1996 року. Деяким з них заборговано ще з вересня 1995 року. Учасники акції вимагають резиґнації генерального директора компанії „Атомспецбуд" Ю. Серґеєва.

ПОВЕРНЕННЯ БОГОРОДИЦІ

ЛЬВІВ. — У центрі міста відновлено скульптуру Пресвятої Матері Божої. Вперше цей чудовий архітектурний твір з'явився у Львові 1862 року. Зникла скульптура з водограєм у 1950 році. Були чутки, що її знищено та що вона пропала безслідно. Однак, виявилося, що її демонтували і зберегли люди. І ось цього року на свято Покрови скульптура Пресвятої Богородиці знову постала посеред міста. У день посвячення пам'ятника була похмура осіння погода, але коли навколо нього зібралися тисячі львівян і розпочалося Богослужіння, густі хмари раптом зникли, вітер стих і тепле соняшне проміння осяяло площу. Це було сприйнято як справжнє чудо, всі зняли очі до неба, перехрестилися і схилили голови, дякуючи Господові та Діві Марії.

У СВІТІ

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ІЗРАЇЛЯ, минулої неділі, 26-го жовтня, звільнили з ув'язнення жидівського злочинця американського походження, котрий був засуджений на доживоття за вбивство сторожа палестинської мошеї на горі Святинь тому 15 років. Вязень, 53-річний Елен Ґудмен був звільнений під умовою, що він виїде до ЗСА та не повернеться до Ізраїля до кінця відбуття свого терміну, котрий був пом'якшений до 24-річного ув'язнення. Е. Ґудмен має подвійне громадянство. Речниця ізраїльської тюремної служби Іріт Гарель повідомила, що А. Ґудмен попав на листу для звільнення, після відбуття майже двох-третіх свого зменшеного присуду.

НОВА АДРЕСА УНСоюзу, „СВОБОДИ" і „Українського Тижневика"

P. O. Box 280
2200 Route 10
Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800

UNA Fax: (973) 292-0900
UW. Fax: (973) 644-9510

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510.

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Parsippany, NJ

Небезпечний зв'язок

Оглянувшись на історію української суспільно-політичної думки, легко пересвідчитися, що ця думка хоч і не розвивалася без звивів, злетів і падінь, зате була багатозначною, щедрою на ідеї, виповнювала ними широкий спектр світоглядів — від найсуворішого правого до розхристаного лівого. Так воно має бути і так є — в людському світі витає безліч ідей, і це нікому з нас не шкодить. То так само, як різне дрібне зілля довкола — ми навіть не помічаємо, чи цвіте воно і які дає плоди. Одначе спеціяльна література остерігає: не будьте безпечні, сходячи з бетонового хідника в поле чи гай, бо серед рослин є дуже отруйні.

Те саме діється і з ідеями. Поки обсервуємо їх звіддалік, мов на долоні різнокольорові камінці, то в кожній є щось привабливе, однак боронь Боже першу-ліпшу закладати як фундамент для поважної будови. Знаємо, який практичний вислід мало зматеріялізування лівої ідеї — тієї самої, яку розвиненіші західні суспільства, погравшись, відкинули як марну забавку, а темна російська маса, ошукана обіцянками соціяльного раю, зловилася на фатальний гачечок: замість раю збудувала криваву тюрму для людей і народів.

Тому сьогодні, з Божою поміччю переживши лихе XX сторіччя, людство мало б виявитися обачнішим щодо нібито безневинного світу „абстрактних" ідей. Досвід не тільки дозволяє, але й зобов'язує дещо передбачати. Особливо пильними щодо лівизни мусимо бути ми, українці, бо наш народ постраждав подвійно: соціяльні експерименти Москви йшли в парі з національним гнітом, етноцидом. Самостійна Україна сьогодні має всі підстави твердо сказати: досить загравання з лівизною! Це не ті ідеї, які можна толерувати, не ті, що пропливають над людством, мов нетривалі хмарини в небі — ні, вони знову й знову шукають місця у звихнених головах, щоб втілитися у смертоносний суспільний катаклізм.

І ще одна наука з недавнього минулого: ні в якому разі не можна вірити запевненням, нібито ідейна українська лівизна може існувати сама по собі, на національному ґрунті, бути до цього ґрунту вповні льояльною. Лівизна в Україні була і завжди буде організаційно пов'язаною з московським великодержавним шовінізмом та імперіялізмом, отже, у своїй внутрішній сутності матиме антиукраїнське спрямування.

Був час, рік-два, після Першогрудневого референдуму, коли вони причаїлися, про людське око навіть засуджували сталінський режим і тоталітарну ідеологію, однак не переставали діяти все в тому ж україножерному сенсі. Тепер — і це на сьомому році української державної незалежности! — вони вже й не приховують своїх дійсних намірів. Буквально цими днями група депутатів Верховної Ради з комуністичної і соціялістичної фракцій відвідала Білорусь — як відомо, вже проковтнуту „демократичною" Москвою — і підписала там так званий „протокол про наміри". А наміри ось такі: „Вважати доцільним вхід України в союз Білорусі та Росії".

Українців на Заході цей назадницький крок українських лівих не здивував — ми ніколи не мали щодо них ніяких ілюзій і відразу з постанням суверенної України остерігали, що невдовзі вони знову узгоджуватимуть з Москвою практичну діяльність. І хіба ж не таким саме чином розвивалися в Росії та Україні конституційні процеси, хіба ліві там і тут не встромлювали в колеса однакових палиць, а вже після затвердження проєктів, хіба не наполягають на провокаційних доповненнях до тих текстів? Президент Кучма зовсім невипадково потрактував дії лівих парляментаристів як „спробу конституційного перевороту". Цими доповненнями московські і київські ліві узгоджено намагаються повернути обом державам совєтський суспільний устрій, позбавити президентів найважливіших функцій, в остаточному підсумку — уніфікувати, тобто, фактично, об'єднати політичні системи Росії та України.

Мов за помахом однієї диригентської палички, у Державній думі Російської Федерації і у Верховній Раді України виникли депутатські об'єднання „АнтиНАТО", а згодом — спільний рух проти українсько-американських маневрів „Морський бріз-97".

Тісно скоординованою є діяльність лівих Росії та України у Криму, який вони розглядають як першу тактичну сходинку до стратегічної мети — відновлення совєтської імперії.

На жаль, ми змушені погоджуватися з тими спостерігачами, які підкреслюють, що ліві в Україні значно краще організовані, ніж національно-демократичні сили. Щоб пристояти лівому злу, молода українська національна демократія повинна якнайшвидше і якнайефективніше об'єднатися — альтернативи цьому об'єднанню нема!

Ярослав Гайвас

ЯК ПРАЦЮЄ УРЯД УКРАЇНИ?

Новий Кабінет Міністрів України під керівництвом прем'єра Валерія Пустовойтенка викликає крайні оцінки в українському політичному житті. Закордонні спостерігачі зайняли прихильно-вичікувальне становище до нього. А в Україні діяпазон опінії — від однозначно неґативних висновків до виразно прихильних. Оцінки самого прем'єра — спокійні, побудовані на фактичному стані в країні, можливостях Уряду і плянах найвищого державного керівництва.

За що критикують міністрів?

Крайньо неґативною оцінкою була видрукована у „Вечірньому Києві" 25-го вересня опінія О. Соскіна: „Моє враження від нового Кабінету Міністрів надзвичайно неґативне! Більше того, якщо аналізувати об'єктивно, то нового уряду нема. Поперше, уряд сформований з людей денаціоналізованих, космополітичних.

Наприклад, Суслов спромігся за рік вивчити португальську мову, коли йому потрібно було поїхати в Мозамбік, але до сих пір не вивчив української.

Що це з його боку: недолугість чи свідоме нехтування української державности? Подруге, в уряд ввійшли люди, що протягом останніх років довели свою повну безпорадність і некомпетентність. Потретє, в уряд ввійшли персони, які причетні до скандальних справ. Наприклад, прізвище Мітюкова (міністра фінансів) пов'язується з його керівником, що перебуває в ув'язнені. Як відомо, цей банк був причетний до афери, пов'язаної зі зникненням грошей, що надійшли з Німеччини у вигляді конпенсації громадянам України, які були вивезені до фашистської неволі під час німецької окупації України. Почетверте, в уряді багато дилетантів, які не мають достатньої теоретичної підготови і не спроможні виробити самостійно макроекономічний модель розвитку України. Яскравий приклад тому — віцепрем'єр Сергій Тигипко. Виходець з комсомольської номенклятури, металурґ за освітою, банківський працівник за партійним дорученням. Він не розуміється на економічних законах розвитку суспільства, тому вимушений звертатись то до одних радників і радниць, то до інших. Він спільно з Мітюковим причетний до випуску боргових міжнародних зобов'язань України на суму 450 млн. дол. під 12 відс. річних у вигляді однорічного кредиту з попередньою сплатою відсотків".

Як бачимо, закиди на адресу поодиноких міністрів стосуються найгіршого явища — обкрадання робітників, які тепер є вже старшими й безпорадними людьми, яких колись було забрано на каторжну працю в гітлерівській Німеччині. Уряд теперішньої Німеччини, як це диктує моральний і писаний закон, висилав, після десятків років, належні гроші з соціяльного забезпечення. Ці гроші йшли на купівлю хліба, картоплі тощо немічним особам, а директор банку Жердицький, зі своїми помічниками, обкрадав їх. Хто мав нагоду читати деякі німецькі газети з того часу і пізнати їхню думку про це, то паленів зі сорому. Просто не хочеться вірити, що в склад Кабінету Міністрів могла потрапити потвора у людському тілі, що брала участь у такому злочині. Але розв'язувати це — справа не для газети, а для прокуратури, слідчих органів і суду. Суспільство має право вимагати від тих органів вияснення усіх закидів. Коли ж ідеться про некомпетентність, нездатність окремих міністрів виконувати свої завдання, то всі ми знаємо, що це є постійним явищем у бюрах київських міністрів. Коли ж, нарешті в Києві докладно вивчать це питання і коли ми дістанемо підстави для сподівання, що теперішній Кабінет Міністрів не повторить нічого подібного?

На жаль, недовір'я домінує

Досить позитивну, хоч і стриману, опінію про теперішню виконавчу державну владу в Україні подав у тому самому числі тієї газети Л. Григорович. Ось вона: „Виборчі кампанії парляменту і президента уже розпочалися, більше того, вони взаємопов'язані. Уряд очолив прем'єр-міністр, що є довіреною особою Президента. На фоні бюджетних невиплат впродовж останнього року та катастрофічного зниження рівня життя більшости населення спостерігається його полівіння в політичному сенсі. Зрештою, такий самий процес має місце в пострадянських та постсоціялістичних державах (наприклад, прихід до влади Бразаускаса чи Квасневського). Цілком зрозуміло, що перед загрозою ймовірної більшости комуністів в наступному парляменті, які, підтримавши Л. Кучму у виборах, перші ж виступили проти нього спочатку тому, що не здав Україну, як їм мріялося, Росії, а вже потім проти його курсу. Прем'єр-міністер В. Пустовойтенко зробив тактичну спробу залучити до свого уряду, якому працювати до нових виборів, тих урядовців, політичний спектр яких можна означити лівим або лівоцентристським. Уряд є значно лівішим від попереднього і, очевидно, зірок з нема не знімає. Однак ідеальні українські уряди та парляменти ще попереду".

На підставі останніх інформацій треба прийняти, що тільки менша частина суспільства України — і то без огляду на політичні переконання — близька до оцінок і надій Григоровича. Недовір'я сьогодні домінує в Україні. Президент і Уряд мають перед собою чотири місяці до виборів, а це дуже мало, щоб добитися перелому в почуваннях людської маси. Хоч свідомість важкої дійсности може також мати той позитивний наслідок, що в обличчі небезпечних ускладнень людина приходитиме до висновку: в тій ситуації єдиним виходом є щось робити, тобто, в даному разі, йти до виборів і голосувати, а не тікати від участи у вирішальних подіях. Важкість ситуації розуміє Президент і це розуміння передає своєму оточенню. Про це свідчить хоч би особиста участь Л. Кучми у таких вагомих починах, як велика індустріяльна виставка українського промислу у Савдійській Арабії. Але з другого боку, Президент занадто довго вичікував з підписанням нового закону про вибори. Мабуть, голова Народного Руху Вячеслав Чорновіл мав деяку підставу публічно ствердити, що Президент тяжіє до якоїсь форми „одноособового керівництва". Одначе яка інша альтернатива є в існуючій дійсності? Якщо в березні наступного року у висліді виборів нічого не зміниться і парлямент не буде більш ефективним і більш українським, то... Ясно, що про будь-яку форму диктатури не доводиться говорити, тільки про якісь форми взаємних домовлень між партіями і парляментарними фракціями. Отут Президент Кучма є найкращим кандидатом для здійснення цього, бо довів, що вміє навіть у безвиглядній ситуації добиватися виходу з неї. А дійсність є така, що цей вихід за всяку ціну треба знайти.

А що ж думає сам Уряд?

Ми запізналися з двома протилежними поглядами на сучасне становище в Україні. А що ж думає в тій ситуації Уряд, як він її оцінює і який вихід бачить? Маємо тут змогу покликатися на досить вичерпне інтерв'ю прем'єр-міністра Уряду В. Пустовойтенка, яке він дав російськомовному щоденнику в Ню Йорку „Новое Русское Слово" з 3-го жовтня цього року: „Ціль адміністративної реформи визначена указом Президента України з 7-го липня 1997 року... Передбачено перебудову державної фінансової системи, структури, функцій і методів праці місцевих органів екзекутивної влади. Якщо говорити коротко, адміністративна реформа має змінити радикально систему державного управління всіми ділянками суспільного життя... Для ефективности керування важлива дисципліна виконання рішень, що не має нічого спільного з авторитарною системою... В новій керівній команді, яку я очолюю, береться до уваги становище кожного, рішення приймається колеґіяльно, але зобов'язує особиста відповідальність за їхнє виконання". Такі принципи керування і виконування завдань державного правління — це те, чого Україні бракує. Розхлябаність, брак особистої відповідальности державного управління — це основний недолік того правління. Міністри — це звичайно маріонетки в руках різних високих державних персонажів, які рухаються на доручення згори, або взагалі не рухаються. Демонстрація цього останнього виразна у справі колишнього міністра юстиції Головатого, й аж проситься висновок: сидів би тихо і послушно на своєму міністерському кріслі — і ніхто не мав би претенсій. У такій ситуації принципи управління, висунені прем'єром Пустовойтенком, є єдиним курсом для Кабінету Міністрів. Треба тільки чекати, чи він, прем'єр, матиме цивільну відвагу і тверду руку, щоб їх перевести в життя. А для цього Пустовойтенко має всі дані, бо не збирається робити мільйонів на прем'єрському посту, ані не готовить собі дороги на вищі пости. Через те він має довір'я Президента. Майбутнє України бачить прем'єр Пустовойтенком у використанні матеріяльних можливостей, високого людського потенціялу українського суспільства, насамперед його професійного елементу в технології, а навіть економіці, щоб пустити в рух існуючі засоби. Пустовойтенко називає високоякісні ділянки технологічної продукції

(Закінчення на стор. 3)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Д-р Дарія Даревич

Виставка З. Лісовської в Торонто

Зоя Лісовська-Нижанківська належить до невеликого числа українських мисткинь, що родились в Україні, але мистецьку освіту здобули вже на еміґрації і формувались як творчі одиниці поза межами батьківщини, в різних країнах поселення. З українських мисткинь, що постійно живуть в Західній Европі, найбільше знана Зоя Лісовська.

Мисткиня належить до трьох поколінь українських мистців родини Лісовських. Батько, Роберт Лісовський (1893-1982), визначний український графік, був учнем знаменитих українських мистців Олександра Мурашка і Юрія Нарбута. Працював Роберт Лісовський у Києві, Львові, Берліні та на еміґрації — в Празі, Римі, Лондоні і Женеві. Донька, Зоя Лісовська, пішла мистецькими слідами батька, але не як графік, а як малярка. Дочка Зої Лісовської і внучка Роберта, Лада Аріяна Нижанківська, також малярка. Спільні виставки „Трьох поколінь Лісовських" відбулися в Ню Йорку, Вашінґтоні та Філядельфії в 1989 році. Сподіваюся, що колись в майбутньому виставка трьох поколінь Лісовських завітає до Торонто.

Народилася Зоя Лісовська 1927 року у Львові у родині мистців (мати Стефанія, з дому Туркевич, була піяністкою і композиторкою). Події Другої світової війни змусили мисткиню виїхати на Захід. Мистецтво студіювала у Відні в Академії мистецтв, в Лондоні — у Політехнічній Мистецькій Школі, яку закінчила 1952 року, та в Римі, в Академії Красних Мистецтв, де крім малярства вивчала техніку фрески і мозаїки. Працювала як ілюстратор італійського журналу для театру Scenario. В 1955 році переїхала до Женеви, де одружилася з оперним співаком Олегом Нижанківським. В Женеві працювала 6 літ в театрі і 15 років як учителька рисунку і малярства у державній гімназії. Її праці появилися у парі з поезіями Віри Вовк у таких книжках, як „Меандри" (1979), „Іконостас України" (1988) і „Жіночі маски" (1993). Це не ілюстрації, а радше образи, співзвучні з текстом.

Мисткиня черпає надхнення для творчости зі щоденного життя, подорожей, української етнографії і фолкльору та релігії. Хоч на виставці не заступлені всі жанри малярства, в яких працює мисткиня, маємо краєвиди, натюрморти, фіґурні композиції та ікони. Бракує портретів і картин з релігійною тематикою. Серед краєвидів переважають зображення природи: види гір довкола Женеви, „Осінні гори", „Вікторія — гора Сезана" (з Провансу у Франції), „Льодовик", „Лазурне побережжя". Міські пейзажі цікаві своїми інтимними закутками, як у картині „Париж" і „Корсика". Зображення поодиноких об'єктів, як „Шале" і „Карпатська церква" відрізняються зіставленнями середовищ природи з архітектурою. Вражають багатство кольорів палітри Зої Лісовської та бравурність мазків пензля.

Особливо вдалими можна уважати натюрморти з грибами, яких на виставці є два. Тут виділяється знаменитий кольорит різних відтінків фіолетного, рожевого та охри. У картинах „Гетьманщина I" і Гетьманщина II" зображені жіночі постаті у вибагливих бороккових строях, переданих драматичним насвітленням контрасних барв. Відчутне захоплення мисткині оперним театром. Постаті з етнографічною тематикою заступлені тільки однією картиною „Жінка з Київщини", де поминмо народного одягу домінують формальні малярські засоби, а не фолкльорні елементи.

Всі картини виконані улюбленою технікою мисткині, а саме ґвашем, на папері. Це водні фарби, але не прозорі, як акварель, а більш подібні до темпери. Вони найкраще підходять творчому темпераментові мисткині, яка працює швидко та інтуїтивно, передаючи бачене і відчуте динамічними мазками впевненої руки.

Напрям, у якому працює Зоя Лісовська, можна назвати експресіонізмом. Ціль мисткині — передати атмосферу і переживання, схопити настрій чи рух, а не відтворювати реальний світ. Тому мисткиня не зупиняється на деталях, а концентрує увагу на ефектах кольорів та форм. На особливе відзначення заслуговує палітра, яка підвищує емоційність творів і створює атмосферу. Зоя Лісовська володіє багатством барв і має надзвичайно чутливе відчуття нюансів кольорів, якими будує форму і композицію. Звичайно поділяємо

(Закінчення на стор. 3)

Іван М. Самійленко

РІЧНИЦЯ ВСЕНАРОДНОЇ ЖАЛОБИ

II

Вже в кінці 1929 і на початку 1930 року совєтська преса розголошувала про викриття т. зв. „Спілки Визволення України" (СВУ) та арешт 45 провідних діячів науки й культури України. В донесенні голови ДПУ УРСР В. Балицького до Політбюра ЦК КП(б)У повідомлялось, що СВУ „об'єднувала антирадянську настроєну інтеліґенцію колишніх визначних учасників петлюрівського руху, діячів Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) та представників куркульства — соціяльної бази СВУ". Під час допиту Дурдуківського, чільного діяча УНР, слідчий С. Брук сказав: „Нам треба українську інтеліґенцію поставити на коліна — це наше завдання і воно буде виконане; кого не поставимо — розстріляємо". В цьому й полягала вся суть процесу СВУ.

В цей самий час заплянованo й знищення УАПЦ, очоленої Митрополитом Липківським, який постійно закликав український народ до єдности. „Нехай не буде між нами, — говорих він, — зрадників нашої Матері-України". Большевицька влада розглядала УАПЦ як „складову частину СВУ — петлюрівську організацію", яку також було заплянованo знищити. І це здійснено в саму Великодню ніч 1930 року, в ніч присуду для „45". УАПЦ була офіційно ліквідована, а її провід — 32 — єпископи, понад 5,000 священиків і 20,000 церковного активу стали жертвами арештів і в'язнями концтаборів.

Водночас розпочалась фронтова атака на українське село. Клич суцільної колективізації і „ліквідації куркулів як кляси" досягнув апогею. 40-тисячна армія комуно-комсомольського активу України, 25,000 відбірних комуністів з „братнього" Ленінґраду, а пізніше 10,000 із Москви; мобілізація з рядів деградованого і кримінального елементу в спеціяльні бригади, створення сітки машино-тракторних станцій (МТС) — „ока і уха" ДПУ для контролі селян, а також військових частин ДПУ, — все це було здійсненням пляну знищення станового хребта українського села.

Перший етап цього наступу розпочався в кінці 1919 і в 1930 році. Бракує слів, щоб передати жахіття, яке тоді охопило українське село. Масові грабунки, насилля, конфіскація майна стали буденним явищем. Понад 400,000 родин були ограбовані до нитки, вкинуті потай, у нічні години, у вантажні вагони і відправлені під охороною військ ДПУ в далеку північну тайгу на каторжну працю і на повільну голодову смерть.

Наступ на українське село, як відомо, проходив в умовах відчайдушного спротиву силам терору й беззаконня. Праця очевидця Гіндуса "Red bread" є яскравим доказом цієї жахливої боротьби. Знищено десятки тисяч уркаїнських інтелігентів, людей науки і культури, охронців віковічних традицій України, ліквідувано весь козачий стан українського села. Продуктом цього нечуваного терору було народження нової багатомільйонової імперії робів — ҐУЛаґу.

На кістках цих рабів, переважно українців, збудовано Біломорський канал, в заполярних Хібінах засновано апатитові копальні, а в Забайкаллі — вольфрамові, на Шермовій горі добували олово, кальцій; в пустині Кара-Кума видобували уран, радій, а у Ферґані рідкі металі; промощували дорогу Нагаєво — Магадан до центру золотоносної Колими та протоптували стежки до Дальної Печори і теперішньої Воркути за нафтою, вугіллям і древесиною для большевиків.

Джон Нобл, американець, довголітній в'язень совєтських концтаборів, в його спогадах "I was slave in Russia" писав про українських в'язнів: „Я знаю, що кожна чесна і думаюча людина згодиться, що це невинні жертви. В минулому вони були найбільш працьовиті, повні енерґії, шановані, — наділені природою талантом люди. Вони репрезентувати національний характер, незалежну думку та свободу в українському народі. Вони мали в минулому улюблену родину, друзів, рідний край, життєві аспірації і сподівання. Я знаю, що в кожній вільній і правній державі вони не лише були б респектовані, але й підтримані державою. В совєтській тиранії та в беззаконному режимі вони стали не людськими істотами - нелюдьми. Їм призначене невимовне приниження, страждання і в глухій самотністі повільна мученицька смерть".

На цьому місці варто пригадати слова Президента України Леоніда Кучми, виголошені на урочистому зібранні, присвяченому п'ятій річниці незалежности України, 23-го серпня 1996 року: „Запитаймо себе, чи дозволила б суверенна Україна винищити голодом мільйони своїх громадян; чи дозволила б розстрілювати безсудно свою національну інтеліґенцію, гноїти по таборах найпрацьовитіших людей села?"

Сказано вище відображає, бодай частково, ту сваволю, в якій опинилася підсовєтська людина під час терору 1930-их років. Мілован Джілас, юґославський комуніст-опозиціонер, знавець кремлівських змовників, у своїх спогадах писав: „Закони на папері в Совєтському Союзі були, але кожен знав, що всі ті закони і сам уряд — це компартія і секретна поліція", тобто ДПУ, а по суті деспот Сталін був універсальним законом. Значіння слів: конфіскація, реквізиція, експропріяція, і навіть убивство і арешт в совєтському розумінні стали символом законности, якщо їх мету скеровано на побудову комунизму — „мета оправдує засоби".

Продовження буде.

Виставка...

(Закінчення зі стор. 2)

малярів на два типи: тих, в кого переважає лінеарність і рисунок, і тих, хто відчуває образ мазками фарби, колір. Про Зоя Лісовську можна б сказати, що мисткиня відчуває і творить колір в противагу до лінії і рисунку.

Цілком відмінними від картин є ікони, виконані на камені, які Зоя Лісовська почала малювати порівняно недавно, щойно у вісімдесятих роках. Виконані традиційною технікою темпери і позолоти, ці ікони на камені в більшості є інтерпретаціями візантійсько-українських іконографічних типів і композицій. В деяких помітний вплив галицької ікони. Переважають зображення Божої Матері, найчастіше з Ісусом. Репродукції ікон на камені появилися у книжці поезії Віри Вовк „Молебень до Богородиці" 1997 року, яку можна закупити на виставці. Змістом та композиціями — це наче фраґменти старих малюнків на камінних плитках різної форми і величини.

Ікони в кістці, дереві та в камені відомі в Україні в княжих часах. Хоч в більшості це були плоскорізьби. На деяких з них, як наприклад на деревяній іконі „Святий Георгій Воїн", XII-XIII ст. з Криму (тепер у Державному Музеї Українського Образотворчого Мистецтва в Києві), видно залишки поліхромії. Тому можна уважати ікони Зої Лісовської відгомоном минулого, що свідчить про бажання мисткині використати традиції українського релігійного мистецтва в сучасний, більш особистий, спосіб.

Зоя Лісовська виставляла свої твори в багатьох країнах на трьох континентах. Індивідуальні виставки відбулися в Мюнхені (1957), Ріо де Жанейро (1960), Ню Йорку (1964, 1970, 1989), Торонто (1964, 1984), Чикаґо (1969), Філядельфії (1989), Вашінґтоні (1989), Лондоні (1990), Львові (1991) і Женеві (1997). Її картини здобули визнання у Швайцарії, в Німеччині, Англії, Канаді, Америці, Аргентині та останньо в Україні.

Як бачимо, Зоя Лісовська — мисткиня з інтернаціональним ім'ям. Її працю характеризує тяглість тематики і стилю. Картини Зої Лісовської позначені своєрідним почерком, що визначає самобутність її малярської творчости.

Кінчаючи, дозволю собі зацитувати слова самої мисткині Зої Лісовської зі статті мистецтвознавця Романа Яцева зі Львова:

„Музика й поезія невідлучно супроводжували (мою) малярську творчість. В перехрестях найрізнорідніших течій і мистецьких напрямків та у сприйманні своєї епохи як жінка, витворилось своєрідне кредо — гуманізму, наснаженого любов'ю до рідного".

Як працює...

(Закінчення зі стор. 2)

— „космічну індустрію, літакобудівництво, кораблельні варстати", від яких можна очікувати успіхів. Але насамперед нехай українська промисловість виповнить свій і сусідські ринки предметами щоденного вжитку: пощо говорити про будівництво літаків, коли цвяхи постачають закордонні виборництва? Нас турбує існуючий стан, який уже час змінити. Редактор, який брав інтерв'ю в Пустовойтенка, запитав його: „Якою ви собі уявляєте реальну Україну XXI сторіччя: — високотехнічною, чи сировинним придатком Заходу?" Мороз пішов нам поза шкіру від цього запитання. Тільки катастрофальне становище українського промислу може навести чужинця на таку думку. Ми знаємо з офіційних висловлювань представників деяких країн, між ними Ізраїля, що вони, власне, хотіли б бачити Україну, як сказав представник великої газети, „сировинним придатком" інших країн. Прем'єр правильно відповів редакторові: „Сировина орієнтація України, про яку ви згадали, була б рівнозначна економічній загибелі України".

Ми до того додамо: це означало б загибель України взагалі. Врятувати її від того може тільки український нарід, українська людина.

Публічна бібліотека в Торонто вшановує українку

Дирекція головної публічної бібліотеки самоврядувальної торонтонської місцевости Йорк вирішила в особливий спосіб вшанувати посмертно довголітню та непересічну директорку своєї Центральної публічної бібліотеки, українку Марію

М. А. Щука

Щуку, за її вклад у розвиток і поширення тієї установи.

Цим особливим виявом було переіменування згаданої бібліотеки на „Бібліотеку ім. Марії Щуки". Святочне відкриття нового напису відбулося в 2-ій год. пополудні в суботу, 18-го жовтня, у названій бібліотеці, 1745 Еглінґтон авеню. Йоркська центральна публічна бібліотека знаходиться у західній частині Торонто при Еґлінґтон авеню, та обслуговує велику і багатокультурну громаду.

М. Щука була призначена директоркою Йоркської центральної публічної бібліотеки у 1979 році. Під її керівництвом бібліотека значно розгорнула свою діяльність у різних напрямках — впроваджено багато нових програм, зокрема для дітвори, а також наукові семінарі для дорослих. Дуже поширено інвентар книг, звукозаписних і відеомагнітофонних стрічок, фільмів, комп'ютерних програм, а також нову комп'ютерну систему для каталогування книг. М. Щука завжди піклувалася тим, щоб бібліотека служила всім членам громади, особливо дітям, студентам і літнім громадянам.

Не зважаючи на те, що становище директора бібліотеки вимагало багато праці, М. Щука завжди знаходила час, щоб також послужити українській громаді. Вона була активною парафіянкою української католицької церкви св. Дмитрія і допомогла в організуванні бібліотеки для парафіяльної школи, одначе її головною життєвою місією була допомога бідним у Канаді, Бразилії та Україні, що вона здійснювала через Лігу Українських Католицьких Жінок.

Марія Анастазія Щука народилася 6-го вересня 1931 року в Перемишлі у родині Зеновія та Степанії Кохановських. Юначкою з батьками приїхала до ЗСА і оселилася у Філядельфії, де вищу освіту здобула у Вілсон коледжі, а ступінь маґістра бібліотекарських наук отримала у Дрексельському технологічному інституті. Свою професійну кар'єру розпочала у Департаменті бизнесової бібліотеки Пенсильванійського університету. Була організатором великої бібліотеки Пластової станиці у Філядельфії, котра діє по сьогоднішний день і дальше служить українській громаді міста „Братньої любови". У 1957 році одружується з Ярославом Щукою, а десять років пізніше, вже з двома дітьми переселюється до Торонто. М. Щука відійшла у вічність 22-го грудня 1996 року.

Кари для... дурнів

Тільки дурні сплачують штрафи за неправильне паркування автомобілів — така думка адвоката Сема Менлі з Луївіллу, Кентакі. Свою компетентність він довів особистим прикладом: у юриста тих "тикетів", як у собаки бліх, і жодний не сплачений. Більш того, два роки тому Менлі добився через суд стейту рішення, в результаті якого утворилася "правна щілина": формально місто може виписувати кари, але якщо порушник відмовляється платити, одержати заплату від нього можна не через міський суд, а суд стейту.

Здавалося б яка різниця, але суд стейту стягне "зелені" не на користь міста, а на свою. Тому містові нема сенсу викликати порушників до суду, і воно лише бомбардує їх нагадуваннями, від яких ні холодно, ні тепло. "Закон Менлі" за два фінансових роки обійшовся скарбниці міста Луївілл небагато–немало у мільйон недодержаних карних долярів.

Щоб привести неплатників до порядку, управа міста недавно знайшла ефективний вихід — злісним порушникам не поновлюватимуться щорічні дозволи на право їзди автомобілем. Але щоб нововведення дістало силу закону, потрібний дозвіл законодавців стейту, а цей процес, як відомо, не з найшвидших.

Зустріч...

(Закінчення зі стор. 1)

країн — Росії, Білорусі, Казахстану та Киргизстану — себе не виправдав, оскільки він не працює.

За словами Л. Кучми, керівники держав СНД сповнені рішучости знайти спільне рішення, а також „форму співпраці і форму поведінки".

День...

(Закінчення зі стор. 1)

жертв комуністичного терору. Наприклад, 15-го жовтня з таким закликом виступив Конґрес Української Інтеліґенції. КУІ, зокрема, закликав усіх громадян України 7-го листопада о 2-ій годині по полудні вшанувати хвилиною мовчання пам'ять жертв тоталітаризму, зупинити по всій території держави транспорт і вдарити у церковні дзвони.

ПОДІЇ

ДОПОВІДЬ Д-Р С. ОКСАМИТНОЇ

Ню Йорк. — Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці влаштовує доповідь д-р Світлани Оксамитної, старшого наукового співпрацівника Києво-Могилянської Академії у Києві, на тему „Соціологічна аналіза суспільно-політичних перетворень в Україні". Доповідь відбудеться у суботу, 1-го листопада, в домі НТШ, 63 Четверта аве. в Ню Йорку. Початок о год. 5-ій після полудня.

ЗАБАВА В ДЖЕРЗІ СИТІ

Джерзі Сити, Н. Дж. — Місцевий 71-ий Відділ СУА влаштовує традиційну осінню забаву, яка відбудеться у суботу, 8-го листопада, в УНДомі, 90-96 вул. Фліт в Джерзі Сиτі. Гратиме оркестра „Темпо". Вступ — 10 дол. Столи слід замовляти у Стефи Мацях, тел. (201) 963-0936.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ДЕБЮТАНТОК В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ Іллиной, Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів Америки і Канади, Відділ Чикаґо, та Товариство Українських Інженерів Америки, Відділ Чикаґо, влаштовують баль з презентацією дебютанток. До участи запрошується студенток вищих та середніх шкіл. Баль відбудеться 24-го січня 1998 року в Grand Ballroom, Chicago Hilton and TowersHotel. Бажаючим дебютувати слід зголошуватись до: The Ukrainian Medical Ass'n of North America, 2247 West Chicago Ave., Chicago, Illinois 60622. Тел. (773) 278-6262, факс (773) 278-6962.

ДЕБЮТ В. КАШУБИ

Ню Йорк. — Тут у неділю, 2-го листопада, в церкві Святого Хреста, 329 захід 42-га вул. між 8-ою і 9-ою аве., відбудеться концерт-дебют органіста з Києва, заслуженого артиста України Володимира Кашуби. Звучатимуть твори Баха, Моцарта і Чайковського. Початок концерту о год. 4-ій після полудня. Вступ — 5 дол.

В АМЕРИЦІ

НЕНОРМАЛЬНА НА ЦЮ ПОРУ СНІГОВІЯ навістила Кольорадо в кінці минулого тижня та вкрила його чотирифутовою пеленою снігу в деяких частинах, а у неділю 26-го жовтня, попрямувала на схід засипуючи снігом околиці від східнього Кензасу, через Міссурі та Айову аж до Висконсину та східнього Мишиґену включно. Та сніговія натворила чимало клопоту в згаданих стейтах, засипаючи дороги, перериваючи електричні дроти та унеможливлюючи подорожування тисячам осіб, які були змушені просто годинами вичікувати на летовищах, поїздових і автобусових станціях. Наслідки тієї жовтневої природної аномалії західних стейтів відчув також і схід у формі сильних дощів від неділі пополудня аж до ранку понеділка 27-го жовтня.

У СУБОТУ, 25-ГО ЖОВТНЯ, з Камбоджі до Китаю, після двомісячного перебування та відкинення його спроби бути посередником у полагодженні внутрішнього конфлікту, повернувся 75-річний король116 Нородом Сіганук. Перебуваючи впродовж двох місяців у колишній давній столиці Камбоджі Сієм Ріп, король Нородом Сіганук намагався полагодити непорозуміння між теперішнім керівником країни Гун Сеном і своїм сином Народомом Ранаріддгом, якого останній усунув від влади на початку липня. Король з дружиною королевою Монінет повернувся до Пекіну, столиці Китаю, де він вже від довшого часу проживає та лікується, а ідучи на літак сказав своїм землякам, що не знає коли і чи взагалі повернеться до Камбоджі.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
бл. п.
ВОЛОДИМИРА ПЕТРОВСЬКОГО
будуть відправлені заупокійні
СЛУЖБИ БОЖІ
в понеділок, 27-го жовтня 1997 р.

в церкві св. Юра в Ню Йорку;
в церкві Положення Ризи Пресвятої Богородиці в селі Волощина, Україна та
26-го листопада
в церкві Пресвятої Трійці у Кергонксоні.

Просимо ласкаво згадати покійного у своїх молитвах.

ОЛЬГА ЗОЗУЛЯ з родиною

В 40-ий ДЕНЬ ВІДХОДУ НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК
нашої дорогої і незабутньої ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУСІ

бл. п.
ЛІДІЇ МИРОСЛАВИ ДАНИЛЮК
будуть відправлені
в понеділок, 3-го листопада 1997 р.
БОГОСЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДОЮ
у наступних українських католицьких церквах:

св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж.;
св. Тройці, Дрогобич, Україна;
св. Тройці, Бережани, Україна.

Рідних, приятелів і знайомих молитися з нами за спокій душі покійної просять:

муж — ВОЛОДИМИР
сини — АНДРІЙ і АЛЕКСАНДЕР з родинами

З глибоким жалем повідомляємо рідних, приятелів та знайомих, що в п'ятницю 10-го жовтня 1997 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА

бл. п.
НАТАЛІЯ ФЕДОРІВ
членкиня Союзу Українок Америки і УНС,
нар. 2-го травня 1926 р. в Харкові.

ПОХОРОНЕНА на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Залишені у глибокому смутку:
син — БОГДАН
дочка — ДІЯНА

Ділимося сумною вісткою, що в Савт Бавнд Бруку, Ню Джерзі в п'ятницю, 24-го жовтня 1997 р. відійшов у вічність наш дорогий ТОВАРИШ

бл. п.
ВОЛОДИМИР КОЗАЧИНСЬКИЙ
Ми складаємо щирі співчуття дружині Олі та родині.

ПАНАХИДИ відбудуться в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. у вівторок, 28-го жовтня о год. 7-ій веч. у Conroy Funeral Home, Bound Brook, N.J. Tel.: (732) 356-0991.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 29-го жовтня 1997 р. о год. 10-ій рано з церкви св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

КОЛИШНІ СТУДЕНТИ УНІВЕРСИТЕТУ ЛЮВЕН, БЕЛЬГІЯ

У П'ЯТУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ
річницю відходу у вічність мого найдорожчого і незабутнього МУЖА

бл. п.
СТЕПАНА КОСТИКА
будуть відправлені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ
в середу, 5-го листопада 1997 р.
в церквах:

свв. Петра і Павла, Спрінґ Веллі, Н.Й., о год. 8-ій ранку;
Покрови Пресвятої Богородиці, Аделайда, Австралія;
Різдва Пресвятої Богородиці, Чернівці, Україна.

Прошу пом'янути покійного Степана у ваших молитвах.

У глибокому смутку дружина НАДЯ
з родиною в ЗСА, Австралії й Україні.

П О Д Я К А
7-го липня 1997 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДО

бл. п.
ФЕДІР СУЩИК

Висловлюємо щиру подяку Всечесним отцям І. Лишику, П. Гринишинові, І. Фатенкові і В. Дякові; диригентові С. Козачукові і хорові церкви свв. Петра і Павла з Миллвилл Н. Дж. за похоронні відправи.

Щиро дякуємо за прощальні слова на могилі покійного, які висловили: В. Процик від ЦУ ОДВУ, пол. І. Поліщукові від ГК СВУР і Н. Фурманець від ГУ і 7-го Відділу УЗХ.

Під час тризни д-р Ю. Криволап прочитав листа від голови ПУН М. Плав'юка, А. Славич прощав покійного від друзів з Канади, о. В. Дяків від Консисторії УПЦ і д-р Ю. Криволап від родини. Всім їм сердечно дякуємо.

Також щиро дякуємо всім, що взяли участь у похоронних відправах, за чудові квіти, за усні і письмові співчуття та за щедрі пожертви на Фундацію ім. Олега Ольжича та на Українське Православне Т-во Св. Андрія.

НА ФУНДАЦІЮ ІМ. ОЛЕГА ОЛЬЖИЧА пожертвували:
В. Марущак, Б. Скорупська, М. Ґалетканич, В. Процик, А, і О. Ґалетканич, М. Петручок, П. Фесак, Р. Федик, О. і Ю. Криволап, П. і Є. Боднаренко, В. Берізка, А. і Д. Слободян, А. Домарацький, І. і Н, Куйдич. Л. Мазурець. С. Лагола, Н. і В. Редька, К. Ґордон, С. Козачук, Ю. Самійленко, І. Шлапак, А. Меєр, М. Хомин, д-р Б. Шебунчак, М. і Н. Майло, Р. і І. Арнет, І. і Д. Брейда, Д. і Н. Фурманець, ГУ УЗХ, Н. Іванів, А.Славич, І. Поліщук, А. і К. Кобрин, Велкро Корп., Л. і Р. Ґабрієл, Р. і Ф. Стетсон, О. і М. Серна, М. Харина, Л. Ткач, М. Бойдунник, М. Тесерович, В. Кохно, А. Івашко, О. Столярчук, Борискевич, І. Ткачук, Л. і М. Барашвіл, В. і П. Різник, М. і М. Онисько, Ч. і Т. Брейда.

Збіркова сума 1,430 дол.

НА УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ Т-ВО СВ. АНДРІЯ пожертвували:
Б. Скорупська, П. Фесак, О. і Ю. Криволап, о. І. Фатенко, Н. і М. Мірчук, Я. Митрофанюк, о. І. Лишик, С. Мусій, К. Синій, О. Шевченко, В. Фурнамець, О.Лемішевський, А. Меєр, Н. Майло, М. Онисько, Н. і В. Редька, Д. Цапар, К. Софронов, Б. і Є. Фесак, І. Шлапак, Д. і Н. Фурманець, К. Гончарів, І. Поліщук, М, і Н. Каркоць.

Збіркова сума 485 дол.

Нехай Всевишній винагородить сторицею усіх вас за молитви, увагу і щедрі пожертви на добродійні цілі.

Дружина — СОФІЯ
дітьми, внуками і родиною.

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТОВИЙ КЛЮБ у НЮ ЙОРКУ
ділиться сумною вісткою з членами і громадою, що в середу, 8-го жовтня 1997 р. несподівано відійшов у вічність на 63-му році життя член Клюбу та вельми заслужений змагун ланки копаного м'яча

бл. п.
ЮРКО ГОЛЮКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в церкві св. Юра в Ню Йорку, а похоронено покійного на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вельмишановній дружині ЛЕСІ, його синам із їхніми родинами, його братам та усій ближчій і дальшій родині покійного в ЗСА та поза їх межами глибокі співчуття висловлює

УПРАВА
УКРАЇНСЬКОГО СПОРТОВОГО КЛЮБУ

Ділимося сумною вісткою з рідними і знайомими, що в п'ятницю, 24-го жовтня 1997 р. упокоївся

бл. п.
ВОЛОДИМИР КОЗАЧИНСЬКИЙ
Похоронні Служби відбулися:

ПАНАХИДА — вівторок, 28-го жовтня, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Conroy Funeral Home, 21 East Second Street, Bound Brook, NJ.

ПОХОРОННА ВІДПРАВА — в середу, 29-го жовтня о год. 10-ій ранку в українській православній церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем пригноблені:
дружина — ОЛЬГА з дітьми і внуками
сестра — НІНА з родиною і
брат — ІВАН з родиною в Україні.

„Наш чарівний світ" і „Варяги на воді"

Так називалися цьогорічні літні табори новацтва і юнацтва Пластової Станиці в Едмонтоні. Новацький табір відбувся від 30-го липня до 9-го серпня ц.р. на Оселі „Барвінок" над „Голубиним озером" під командою пл. сен. Маріянни Саварин, а юнацький від 8-го до 19-го липня над „Бобровим озером" біля Лак Ла Биш під командою пл. сен. зв'язкових Люби Бел і Еміліяна Ґроха.

У новацькому таборі взяло участь 42 новачат — 21 новаків і 21 новачка: 14 новаків і 17 новачок з Едмонтону, 4 новаки і 4 новачки з Калґері, і 3 новаки зі Саскатуну. У команді було 22 особи: 17 з Едмонтону, 2 з Калґері, 2 з України і одна зі Саскатуну. У команді було 22 особи: 17 з Едмонтону, 2 з Калґері, 2 з України і одна зі Саскатуну. Може, колись комусь буде цікаво дізнатися, як називались ці новачата, тож подамо їх імена: Зоря Боцюрків, Женя Чорна, Саша Чорна, Ляриса Фарлінґер, Таїса Ганч, Арета Грищук, Катруся Едвардс, Міла Якута, Таня Костюк, Таня Кошарич, Олеся Маркевич, Наталка Мельницька, Данійла Муринка, Мотруся Саварин, Наталка Семотюк, Тамара Солтикевич, Леся Стефанів, Адріяна Товстюк, Ана Тумін, Тоня і Тея Яровенко. А оце новаки: Стефан Боцюрків, Богдан Едвардс, Михайло Фарлінґер, Матей Долішній, Тиміш Горбай, Марко Якута, Стефан Лазурко, Зенон Маркевич, Юліян Нагачевський, Адам Петрів, Максим Петрів, Михайло Пристацький, Дем'ян Прокопчук, Омелян Нагачевський, Богдан Саварин, Юліян Саварин, Роман Солткевич, Роман Сторощук, Андрій Товстюк, Даниїл Тумин і Марко Тимчак.

Пластовий юнацький табір „Варяги на воді".

Бунчужним був пл. розв. Ярослав Петрів, писарем пл. розв. Маркіяна Ілюк, а санітаркою пл. прият. Галина Лазурко. Братчиками і сестричками (виховниками) були: пл. розв. Харитя Білаш, Лада Шулякевич, Зеня Мартинків, Марко Семотюк, а також пл. сен. Гриць Долішний, ст. пл. Ангелина Кліщ і Аркадій Сльоза з України. Інструкторами були: пл. сен. Олеся Тумин, Марта Фарлінґер, Володимир Горбай, Оля Боцюрків, а також пл. прият. Семен Костюк. У кухні, під керівництвом пл. прият. Дарії Луців (меню приготовив Тарас Боцюрків, пл. сен.) працювали: пл. прият. Оксана Тимчак, Галина Лазурко, Надя Прокопчук і Розанна Муринка, а також пл. сен. Христя Товстюк.

Темою табору команда вибрала природу, точніше; „Вітер, Вогонь, Вода і Земля", і він ділився на дві великі групи: „Сонце" й „Вітер". У цих групах було по чотири рої, тобто по два рої новаків і два рої новачок. Метою табору було навчити новацтво, як співжити з друзями у природі, а зроблено це через чотири проби вмілости: дослідник(ця) природи, любитель(ка) комах, рибалка і фотограф. Кілька десятків літ тому новацькі табори під технічним оглядом були досить скромні. І легше було, так би мовити, заінтересувати дітвору. Тепер табори упляновані наперед, надзвичайно цікаві, оригінальні. Гляньте, наприклад, на відкриття і вибір назви цього табору, які відбулися другого дня, при ватрі. На ватру табору, який відбувався під знаком природи, загостили відповідно зодягнені: Княгині Природи, Землі, Води, Риб і Вітру, Царі Вогню і Зоряної Ночі, Королева Комах, Лісовик і Лісова Мавка. Вони ввійшли до ватри поміж два ряди новацтва, з піднесеними вгору руками, з Княгинею Природи (самозрозуміло — коменданткою) на чолі. А коли все новацтво засіло кругом ватри, Княгиня Природи, яка сіла на „чарівній скрині", розказала новацтву про створення світу: що Бог зробив у день перший, що у день другий і т. д. Виступили й інші „персонажі", розказати про „свої царства", і щойно тоді новацтво стало вибирати назву табору. А коли новацтво вибрало назву „Наш чарівний світ", Княгиня Природи витягнула з „чарівної скрині" „чарівну гілку" і хтою новий табір „охрестила". А щоби новацтво гарно сприймало „чари табору", воно на кінець підходило до Княгині Природи, а та посипала голівки дітей „чарівним порошком", а Лісова Мавка давала всім покуштувати „лісового вина".

Протягом цілого табору, на денній ранішній збірці, читано „наказ", в якому Команда табору подавала: порядок дня, чергових, хорунжих, стійкових, хто має будувати ватру чи помагати в кухні, хто дістав прапорець чистоти чи нічної тиші, чи відзначення за взірцеву поставу, такі речі як відвага, точність, хоробрість, характер і т.д. Заняття відбувалися „за темами". Скажімо, темою другого дня була „вода", третього — „комахи", четвертого — „вітер", далі „вогонь", „риби", „ліс" тощо. Зате при ватрі був змаг скоромовок. Під час кожного табору буває й т. зв. „алярм", тож був „алярм" і на цім таборі. На 3-ій день о год. 9:30 ввечері вийшли всі із запаленими смолоскипами до озера, де їх зустріла біля ватри Княгиня Природи, яка „наказала": „А тепер гляньте всі на небо! (А ніч була „місячна-зоряна", як у пісні) І кожний виберіть собі якусь зірку, і щось собі побажайте!" А тоді, знову з „чарівної скрині", Княгиня Природи витягнула і роздала всім учасникам чудові таборові сорочинки з логом, тобто назвою табору. До речі, Княгиня Природи (комендантка пл. сен. Маріянна Саварин), сама мистиня, спроектувала не лише таборову сорочинку, але й відзнаку, і грамоту, і браму. Що новацтву не бракує уяви, говорять назви роїв, які вони собі вибрали четвертого дня: „Однороги", „Збиточники", „Цвіти папороті", „Дідькові дівчата" (найстарші), „П'явки" (найстарші хлопці), „Чарівні качки", „Чарівні риби" і „Чарівні вовчики".

В їдальні постійно висіла таблиця оголошень: з програмою дня, загадками, скоромовками і меню. Відзначення були у формі білих кораликів на ниточках, які діти пришпилювали до одностроїв, з буквами, наприклад „М" — за українську мову, „Н" — за новацьку поставу, „Д" — за дружність, „Х" — за характер тощо. Були, зрозуміло, таборова гра, прогулька на пляжу, прогулька на пасіку і спів. Таборовою піснею (авторства Олесі Тумин) була пісня на слова „Вітер, вогонь, вода, земля", а під проводом пл. прият. Семена Костюка всі вивчили, певно, з десяток нових пісень. Були, зрештою, і ватри, й майстрування, і ранні прогулки, і відвідини: відвідав табір урядник з Департаменту риб і дикої звірини К. Рудяк (який і розказав про риб, що живуть в „Голубиному озері"), і Команда з поблизького сумівського табору (Рома Мартюк, Леся Гук і Олеся Андрійович), а в неділю — родичі. Недільну Службу Божу відправив недавно назначений Владика Лаврентій в таборовій церкві св. Михаїла (зі Завалля), який і виголосив до новацтва духовну науку, а опісля зробив з ним знимку, за що також одержав таборову сорочку на пам'ятку.

Як сон, проминуло десять днів серед чудової природи, при чудовій погоді, над озером (в якім купалися!), тож останній „наказ" зі сумом стверджував: „...золоті діти, добрі, слухняні, приязні... і тому сумно з вами прощатися"... але — все має свій кінець. „Чарівна вечірка" при останній ватрі — і батьки розібрали дітей домів. Кошт табору: 10,498.36 дол.

Новацький табір „Наш чарівний світ" (посередині Владика Лаврентій Гуцуляк).

Рівнож цікавим, як і „амбітним", був табір юнацтва „Варяги на воді" під проводом пл. сен. Люби Бойко-Бел і Еміліяна Ґроха, як ви вже читали на початку цього допису. Бунчужними були пл. розв. Лада Шулякевич і Ярослав Петрів, а писарями пл. розв. Оля Зарапіна і Маркіян Говда. Табір цей підготував окремий „таборовий комітет", в складі: Люба Бел, Еміліян Ґрох і Славка Шулякевич (пл. сен.), і пл. розв. Лада Шулякевич, Ярослав Петрів, Маркіян Глюк та Орест Говда. З них же й складалися „підкомітети": програми, адміністрації, виряду, меню. Інтендантами були пл. сен. Маруся Петришин, Роман Петришин і Роман Кошарич, а інструкторами — пл. сен. Маркіян Лазурко, ст. пл. Геньо Кравець, Валерія Маркевич, Майк Горембала, Джеф Перрін і Катерина Лобай. Разом на таборі було 27 учасників і 15 команди, з них 8 основних.

Петро Саварин

ЗВІЛЬНЕНИЙ З ВОСЬМИРІЧНОГО ізраїльського ув'язнення, шейк Ахмед Яссін, засновник і духовний провідник Гамасу — палестинського войовничого руху, виступаючи перед студентами Іслямського університету в Газі, обіцяв дальше провадити „святу війну" проти Ізраїля. Свою обіцянку він підсилив твердженням, що „нація, котра не провадить „святої війни", не може існувати". Цей 61-річний хворий та майже сліпий колишній ізраїльських в'язень був звільнений 1-го жовтя в заміну за двох ув'язнених в Йорданії ізраїльських агентів, які намагалися таємно вбити іншого керівника Гамасу.

ЧАРЛЗ РОЗЗОТТІ, ПРОПОНОВАНИЙ кандидат президента Билла Клинтона на керівника Податкового уряду в четвер, 23-го жовтня, на переслуханях перед Сенатською фінансовою комісією, приобіцяв змінити дотеперішню культуру цього агентства, де домінувало б зацікавлення користями платників податків, і зовсім використати образливо-понижуючі способи їх збирання. Крім того, він підкреслив, що „ довготерміновою метою має бути — забезпечити платників податку такою обслугою, котра завжди була б такою доброю, як та, що її вони отримують від передових фірм приватного сектора". Якщо його кандидатура буде схвалена, то він перебере керівництво якраз після того, коли Президент і Конгрес погодились, що в Податковому уряді треба ввести переформування та оновлення комп'ютерної системи для кращої обслуги платників податків.

Як справи, „Думка"?

Повідомлення „Свободи" про появу в Шевченковім краї, на Черкащині нової незалежної української газети „Думка" прочитали в редакції цього видання і вмістили на першій сторінці святочного, з нагоди Дня Незалежности, числа під заголовком: „'Думку' читають навіть в Америці".

Редактор газети Михайло Атаманюк, який прислав нам це число, пише про труднощі, які долає щоденно, щоб дати людям справді правдиву українську газету. Вся редакція її в одній особі — він і засновник, і редактор, і кореспондент, і прибиральник... „Будьхто із Заходу, — пише він, — не зрозуміє наших проблем, бо не знає, що таке незалежна від влади газета. Сподіватися на якусь підтримку, бодай моральну, марно. Матеріяльна підтримка — марево, бо патріоти ще ростуть, а ті, що виросли — не патріоти. Тепер всі наші прибутки, 'з'їдає' винайм комп'ютера". Редактор мріє про видавничу техніку, а тим часом творить цікаву, змістовну газету.

До безсумнівних заслуг „Думки" слід зачислити її розповіді про історичні постаті, раніше невизнані в цьому краї. Серед них Вячеслав Липинський, Роман Шухевич, Олександр Олесь і Олег Ольжич, Олена Теліга, Наталя Лівицька-Холодна та інші... Газета оприлюднила розроблену Народним Рухом заяву селянина про вихід з колгоспу з правом власности на землю. Щотижня публікується розповіді рубрики „Репресовані пам'ятники", у якій вміщується світлини знищених церков та закладів культури, розповідається про них. Архітектурною перлиною була, зокрема, Троїцька церква в Тальному, у якій була похована славнозвісна красуня Софія Потоцька. Цю та інші церкви зруйнували большевики. Оголошено в газеті конкурс світлин „Чого бідний, бо дурний" — це зображення млинів, електростанцій, підприємств торгівлі, які не використовуються переважно через недолугість місцевого керівництва.

Прикрашають газету й гуморески Івана Черешні. Ось рядки з гуморески про партійні збори: „Виступав непоправний марксист Перекотиполенко: 'Я приставник, приставлений до вас райкомом'. 'Шия в нього, як у жирафи, бо він довго виглядав комунізму'. 'Партсобраніє закінчилося співами разом із самогоном' ".

Очевидно, було б добре, коли б вдалося матеріяльно підтримати незалежну українську газету в самісінькому центрі збольшовиченої Черкащини. Сьогодні ж можу лише звернутися до її редактора з традиційним: „Тримайтеся!"

Левко Хмельковський

НЕЗАЛЕЖНА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

Думка

21 серпня 1997 р. № 15 ЧЕТВЕР

Виходить щотижня. Ціна договірна

Розповсюджується на райони: Тальнівський, Маньківський, Катеринопільський, Звенигородський, Лисянський, Уманський.

Вітаємо читачів "Думки" з Днем Незалежності! Щастя, здоров'я зичимо щиро, віри й надії на краще майбутнє, здійснення всіх мрій і сподівань.

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

«Думку» читають навіть в Америці

SVOBODA СВОБОДА

Нас вітає найстарша в світі українська газета, заснована у 1893 році

На батьківщині Шевченка – незалежна газета

Напередодні свята

18 серпня в Черкасах відкрився фестиваль сучасної української естрадної пісні. Триватиме він до 24 серпня – дня Незалежності України.

А в Тальне на це свято прийдуть: Ніна Матвієнко, тріо "Золоті ключі", Тарас Петриненко і Тетяна Горобець, Павло Дворський, Інна Шинкарук, а також улюблениця публіки Вєрка Сердючка (Андрій Данилко).

Сподіваються, що прийде, як і обіцяв, депутат Б.Гетьман. Пенсіонери, за звичкою, лаштують гаманці під довгоочікувану пенсію.

Наші в Києві

У Києві розпочався Всесвітній форум українців, на якому Черкащину представлятимуть десять художніх колективів. Серед них – фольклорно-етнографічний гурт Тальнівського будівельно-економічного коледжу "Оріяни". 22 серпня вони покажуть учасникам форуму свято "Весілля свічки".

Сесія Тальнівської міськради

15 серпня 1997 року відбулася сесія Тальнівської міської Ради. Вів її міський голова А.Поліщук. Основним в завданням було прийняття міського бюджету, а по-суті, це вже було затвердження виділених зверху грошей. Депутати переконалися, що протестувати і надіятись на щось більше, ніж є, марно, а тому проголосували за запропоновану дещицю.

П.Печевал, головний інженер "Комунальника", запропонував заборонити проїзд вантажним транспортом через місто і "почати власними силами будівництво водогону з Білашівського водоканалу". Цю пропозицію підтримали голова та депутати. Вирішено було звернутися до керівників підприємств та жителів міста за допомогою у будівництві водогону.

Депутати заслухали виступ А.І.Поліщука стосовно стану справ у дошкільних закладах. Голова сказав, що після сесії у нього "зустріч із завідуючими дитсадками". Депутатам було повідомлено, що місцеві дитсадки "Казка" та "Теремок" реорганізуються. "Є декілька варіантів їхньої долі", – сказав Андрій Ілліч, навіть зачитав їх. Але жодного з них на голосування не ставили. Отож, очевидно поки що ці дитсадки залишаться дитсадками.